

Tae Ra

ချစ်စိတ်လေးတွေ မူးပွင့်စေ

(ရွှီလော့စန်း)

စာစဉ် - ၃

အခန်း ၄၁

ရှောင်စီက အရမ်းကောက်ကျစ်တယ် ငါသူ့ကိုသဘောမကျ
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှောင်စီမှာ မျက်ရည်များကျလာသည်ထိ ရယ်မိလေ
သည်။

"အမြင်ကျဉ်းပြီး စိတ်မရှည်ဘူး၊ အဲဒါတကယ်မင်းပုံစံပဲ၊ ထင်ထင်...မင်းရဲ့
လူနာစောင့်ကို ပိုပြီး သဘောကျလာပြီ၊ မင်းသက်သာသွားတဲ့အခါကျ ငါ့ကို
ပြုစုပေးစေချင်တယ်"

ထို့နောက် သူက လော့စန်းလက်မောင်းပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။

"တစ်လကို ငါးသောင်းပေးမယ်ဆိုရင်ရော"

လော့စန်းမှာ ရှောင်စီပြုမူသည့်ပုံစံကြောင့် အနည်းငယ်မသက်မသာ
ဖြစ်၍ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ရုတ်ရန် ပြင်လေသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ စကားတစ်
ခွန်း မဟနိုင်ခင် နျန်ကျွင်းထင်က အေးစက်စွာဆိုလေသည်။

"မင်းရဲ့ညစ်ပတ်တဲ့လက်တွေကို ငါ့လူနာစောင့်ဆီကနေဖယ်လိုက်"

"ဘာလဲ မင်းမနာလိုနေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်"

ရှောင်စီကရီလေသည်။

"မဖြစ်နိုင်တာ မင်းရဲ့ ကာလသားရောဂါတွေ သူ ကူးစက်ပြီး ငါ့ဆီ
ရောက်လာမှာ ဆိုးတာကွ"

နျန်ကျွင်းထင်က အံ့ကြိတ်ကာပြောလေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မကျေနပ်မှု
တို့အပြည့် ဖြစ်နေသည်။

"သူပြောတာနားမထောင်နဲ့ ငါကအရမ်းကျန်းမာပါတယ်"

ရှောင်စီက လော့စန်းကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သည်။

"သူ့ထက်လည်း အများကြီးသဘောကောင်းတယ်၊ ကပ်စေးလည်းမနဲ့ဘူး သူလူတွေကို ဆက်ဆံသလိုပုံစံနဲ့လည်း မဆက်ဆံဘူး"

"ငါက မကောင်းလို့လား၊ ကပ်စေးနဲ့လို့လား လူတွေကို မညှာမတာ ဆက်ဆံဖူးလို့လား"

သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် သူ့လူနာစောင့်ကို လုယူရန်ကြိုးစားနေသည့် ရှောင်စီအတွက် နျန်ကျင်းထင် အရှက်ရလာသည်။

နျန်ကျင်းထင်၏ ယုံကြည်ချက်အပြည့် ပြန်လည်ပြောဆိုချက်က လော့စန်းကို ဆွံ့အစေသည်...။

ရှောင်စီက မျက်လုံးများလှန်လိုက်သည်။

"မင်းက သူ့ကိုကောင်းကောင်းမဆက်ဆံဘူးလား...ကြည့်ပါဦး နှစ်သစ်ကူးမှာ သူ ဘဲဥပုံမျက်နှာဝန်းဝန်းက ခုတော့ ဗွီပုံစံ အချိုးအစားဖြစ်သွားပြီ"

"ဟုတ်လို့လား"

နျန်ကျင်းထင်က လော့စန်းမျက်နှာကို ဂရုတစိုက်ကြည့်မိမှ သူမ တကယ် ဝိတ်ကျသွားမှန်း သတိထားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ သူမကို ကောင်းကောင်း မဆက်ဆံမိဟုတော့ ဘယ်တော့မှဝန်ခံမည်မဟုတ်ပေ။

"ဗွီပုံစံမျက်နှာက အခုတလောနာမည်အကြီးဆုံး မျက်နှာအချိုးအစားပဲကို၊ လော့စန်း မင်း တမင်ဝိတ်ချပြီး ငါ့အာရုံစိုက်မှုရအောင် မျက်နှာဗွီပုံစံဖြစ်အောင် တမင်လုပ်တာမလား"

လော့စန်း နှုတ်ခမ်းထောင့်များက သိသိသာသာတွန့်ချိုးသွားလေသည်။

ရှောင်စီက နျန်ကျင်းထင် ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

"မင်း ခေါင်းရောကောင်းရဲ့လား"

'သူမ မျက်ကွင်းတွေညိုနေတာမမြင်ဘူးလား စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်းနေတာ မမြင်ဘူးလား အဲဒါကို ဝိတ်ချတယ်ပြောတယ်ပေါ့'

သူတွေ့မိလိုက်သည်။

"မင်းဘာမှမသိပါဘူး"

ချန်ကျင်းထင်က ရှောင်စီကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လော့စန်းက သူ့ကိုဘယ်လောက်သဘောကျနေမှန်း ရှောင်စီ မသိဘူးဟု သူယုံသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ သူမ သဘောကျသည့် လူအတွက် ဘာမဆို လုပ်နိုင်သည်။

ရှောင်စီက နဖူးပွတ်လိုက်သည်။ ချန်ကျင်းထင် ဘာတွေတွေ့နေလည်း သူတကယ်ကိုမသိတော့ပေ။

ဓာတ်လှေကားက ရပ်သွားကာ သုံးယောက်လုံးထွက်လာကြသည်။ ရှောင်စီက ရုံးခန်းဆီပြန်သွားရင် မပြန်သေးခင် လော့စန်းကို သူ့အတွက်အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားခိုင်းခဲ့သေးသည်။

"မင်းသူ့အတွက်အလုပ်လုပ်ခွင့်မရှိဘူး"

ချန်ကျင်းထင်က ဆိုသည်။ သူ့လေသံက မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုလွန်ကဲနေသော သူဌေးနှင့်ဆင်သည်။

လော့စန်းမှာ ရှောင်စီအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ထားသော်ငြား ချန်ကျင်းထင်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဟုခံစားရသည်။ ဒါကြောင့် သူမ မေးလိုက်သည်။

"ဘာလို့လဲ"

ဘာလို့လဲ...။

ချန်ကျင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အဖြေရှာမရဖြစ်နေသည်။ သူ ဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းမှာ လော့စန်း ရှောင်စီကိုဂရုစိုက်နေသည့် မြင်ကွင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရာ၌ မသက်မသာခံစားရ၍ပင်။ သူ ခဏတာစဉ်းစားပြီး နောက်ဆုံးတော့ ကျေနပ်စရာအဖြေတစ်ခု စဉ်းသားနိုင်ခဲ့သည်။

"ရှောင်စီက ကောက်ကျစ်လွန်းတယ်လေ ငါသူ့ကိုသဘောမကျဘူး"

'သဘောမကျဘူးဆိုပြီး အဲဒီသူနဲ့ ကုမ္ပဏီတူတူထောင်ရင်း သူငယ်ချင်းတောင် ဖြစ်လာသေးတယ်ပေါ့'

လော့စန်းက ဆွံ့အသွားကာ တွေးမိနေသည်။

"ပြီးတော့ မင်းအတွက် ကောင်းဖို့ပြောတာ သူငါ့ဆီယူလာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကို မြင်ဖူးတယ်မလား"

ချန်ကျင်းထင်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြီးဖြင့် စတင်အပုပ်ချလေတော့သည်။

"သူ့မှာ ပွန်းဗီဒီယိုတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အိမ်မှာ နေ့တိုင်း ကြည့်နေတာလေ၊ မိန်းမတွေကိုအိမ်ဆီ အမြဲခေါ်လာတတ်သေးတယ်။ မင်းလိုတစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့သူက အဲလိုဝန်းကျင်မှာနေသင့်တယ် ထင်လို့လား"

ဒီမဂ္ဂဇင်းတွေကို ရှောင်စီက ရတနာလို တန်ဖိုးထားတာကို ပြန်သတိရမိသွား၍ လော့စန်းယုံသွားသည်။

သူမ ရှောင်စီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဒီလို ကြည့်ကောင်းပြီး သွက်လက်သည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်က အရမ်းအကျင့်ပျက်သောကြောင့် သူမ အံ့သြနေမိသည်။

လော့စန်း မျက်နှာပေါ်က အကြည့်ကိုမြင်ချိန် သူမ စက်ဆုပ်သွားပြီဟု

ခံစားရ၍ နျန်ကျင်းထင် စိတ်ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

"ပြီးတော့ ဝိတ်ချဖို့ကိုမေ့လိုက် မင်းရုပ်ရည်က သာမန်ပဲကို...အခုတော့ ဝိတ်ချလိုက်တာ ပိုရုပ်ဆိုးသွားပြီ"

'ပြောတာနားမလည်ဘူးလား...အရင် မျက်နှာဝန်းဝန်းလေးက ပိုလှတာ' သူစိတ်ထဲကနေ တွေးလိုက်သည်။

လော့စန်းမှာတော့ ဆွံ့အနေရှာသည်။

အခန်း ၄၂

မင်းရဲဘယ်လက်က ကိုက်ခဲနေတာလဲ ငါ့ကိုပြ

လော့စန်းက ခါးသက်သက်ပြီးမိသည်။ သူမ နျန်ကျင်းထင်၏စကားလုံးများကို ကြားချိန် အသက်တောင်ရှူမရဟု ခံစားမိသည်။

သူမ ဝိတ်ချရန် ဘယ်တုန်းကမှမကြိုးစားခဲ့ဖူးပေ။ သူက အလုပ်များခိုင်း၍သာ ဝိတ်ကျလာခြင်းပင်။

...

နှစ်သစ်ကူး အားလပ်ရက်ပြီးနောက် နျန်ကျင်းထင်တွင် ရုံး၌ အလုပ်လုပ်စရာ တစ်ပုံကြီးရှိနေလေသည်။ သူ ဖိုင်များကိုဖတ်နေတုန်း ကျောင်းဟု အမည်ရသည့် အတွင်းရေးမှူးက ဆေးကြောထားသည့် သစ်သီးပန်းကန်တစ်ချပ်ကို လက်ဖက်ရည်စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

"ဒါရိုက်တာမူက ဒီအသီးတွေကို သူဌေးအတွက် အမေရိကန်ကနေ သီးသန့်ဝယ်လာပေးခဲ့တာပါ"

လော့စန်း စိတ်ထိခိုက်သွားလေသည်။

'အဲဒီဒါရိုက်တာမူဆိုတဲ့သူ ခေါင်းရောကောင်းရဲ့လား...အမေရိကန်ကနေ ဒီကို အသီးတွေသယ်လာစရာလိုလို့လား တခြားဟာလေးဘာလေးယူလာလို့မရဘူးလား'

သူမ တိတ်ဆိတ်စွာ ညည်းညူမိသည်။

နှစ်သစ်ကူးအားလပ်ရက်တစ်လျှောက် နျန်ကျင်းထင်မှာ ဂရိပ်ဖရ၊

စပျစ်သီးနှင့် အခြား အသီးတော်တော်များကို သဘောကျမှန်း သိခဲ့ရသည်။ အချို့အမျိုးသားများက အသီးစားရတာ မကြိုက်ပေမဲ့ သူကတော့အလွန် နှစ်သက်လေသည်။

လော့စန်းမှာ ယခုလက်ရှိ ဘယ်အသီးကိုမြင်မြင် တစ်ကိုယ်လုံးတောင် တုန်ယင်နေမိသည်။ သူမတွေးနေတုန်းပင် နျန်ကျင်းထင်က အသီးများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမဆီ မေးစေ့နှင့် ညွှန်ပြကာ အမိန့်ပေးသည်။

"စပျစ်သီးနည်းနည်းလောက် အခွံနွာပေး"

လော့စန်း မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်တွန့်ရှုပ်သွားသည်။

"မစ္စတာနျန် တကယ်တော့လေ စပျစ်သီးအခွံကလေ ခရမ်းရောင် ဓာတ်တွေ ကြွယ်ဝတဲ့အတွက် ရင့်ရော်လာတာကို သက်သာစေတဲ့ အစွမ်းရှိ တယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးနဲ့သွေးကြော စနစ်ကိုလည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်။ စပျစ်ခွံကိုခွာပစ်ရမှာ တော်တော်လေး နှမြောဖို့ကောင်းတယ်။ ရှင် ဒါတွေကို အခွံမနွာဘဲ စားသင့်တယ် ထင်တယ် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ကောင်းစေမှာ မို့...ပြီးတော့ ရှင့်အတွင်းရေးမှူးကလည်း သေသေချာချာ ဆေးကြောပေး ထားတယ် ထင်တာပဲ"

"ဟုတ်လား..."

နျန်ကျင်းထင်ကခေါင်းငုံ့ကာ အေးစက်စက်ပြောသည်။

"စပျစ်ခွံက ကောင်းကျိုးတွေအများကြီးရှိမှတော့ မင်းစားလေ၊ ငါက အထဲ က အသီးပဲ စားမယ်၊ လုပ်ပါ မင်းက ငါ့ထက်အသက်ကြီးတယ်လေ...မင်း ကမှ အရွယ်ရင့်တာ သက်သာစေတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုလိုနေတာ"

လော့စန်းမှာ သွေးအန်မိမတတ်ခံစားနေရသည်။ သူမ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အဆုံးထိဆက်သွားမည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီးဆိုလိုက်သည်။

"အသီးကို ရှင့် အတွင်းရေးမှူးကိုပဲ နှာခိုင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်မ အခုတလော အခွံအများကြီးခွာပေးထားရတာ လက်ချောင်းတွေကိုက်ခဲနေပြီ"

သူမ အပိုပြောနေခြင်းမဟုတ်ပေ။ ဒီနေ့ သူမလက်ချောင်းများကနေ အပူလောင်သည့်နာကျင်မှုမျိုး အမှန်ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

"ငါသိသားပဲ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် စပျစ်သီးအခွံကိုစားတာကောင်းတယ် လို့ မင်းပြောတည်းက အခွံမနှာပေးချင်လို့ဆိုတာ..."

မျန်ကျွင်းထင်က ခေါင်းမော့လာကာ သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်သည်။

"ငါ့အတွင်းရေးမှူးတွေက ဘယ်လောက်တောင် ပညာတတ်လဲ မင်းသိလို့ လား။ သူတို့တွေက နာမည်ကြီးတက္ကသိုလ်တွေကနေ မာစတာဒီဂရီတွေ ရထားသူတွေ လစာမြင့်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်နေရတာ မင်းက ဒီလူ တွေကိုငါ့အတွက် စပျစ်သီး ခွာပေးစေချင်တယ်ပေါ့။ အဲဒါက လူ့ အရင်းအမြစ်ကို ဘယ်လောက် ဖြုန်းတီးရာ ကျလဲသိရဲ့လား။ မင်းက ဝန်ဆောင်မှု အသိုင်းအဝိုင်းက ဒါကြောင့်...ဒါကြောင့်မို့ မင်းက သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ယှဉ်လို့ရမလဲ"

လော့စန်းက ခါးသက်သက်ပြုံးသည်။

"ဟင့်အင်း ကျွန်မနဲ့သူတို့နဲ့ ယှဉ်လို့မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...ကျွန်မ တစ်နေ့ကုန် အသီးတွေနှာပေးထားရတာ လက်ချောင်းတွေက သေမလိုတောင်ဖြစ်နေ ပြီ။ ပြီးတော့ ဝန်ဆောင်မှု အသိုင်းအဝိုင်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ အဲနယ်ပယ် ကလူကရော နာကျင်မှု ခံစားလို့မရတော့ဘူးလား...ကျွန်မလုပ်တဲ့အလုပ် တွေအတွက် ပိုက်ဆံကို တစ်နေ့တစ်ခါ ရှင်းပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ က အစေခံမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တာ သဘောမကျရင် ရှင်လစာ ဖြတ်လိုက် ကျွန်မက အဆင်ပြေတယ်..."

မျက်မှန်ကိုင်းနက်များနောက်က သူမမျက်ဝန်းများက နျန်ကျင်းထင်ကို သာ စိုက်ကြည့်နေကာ ကြောက်ရွံ့မှုတစ်စက်တောင်မရှိပေ။

နျန်ကျင်းထင် မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း မပြုံးမရွှင်ဖြစ်လာသည်။ သူက လည်း သူမကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူမကတော့ မကြောက်သွားပေ။

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကု ရုတ်တရက် သူမလက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်လက်ချောင်းနာနေတာလဲ ငါ့ကိုပြစမ်းပါဦး.."

ချောမောသည့် နျန်ကျင်းထင်မှာ လော့စန်းလက်များကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲ ယူထားကာ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ လက်မကနေ လက်သန်းအထိ သူက အင်မတန် ဂရုတစိုက်ကြည့်နေကာ မျက်ဝန်းများက သူမ လက်ချောင်းများနှင့် နီးသထက်နီးလာသည်။ လော့စန်းမှာ အတော်လေး ထူးဆန်းနေသည်။

သူမ ငုံ့ကြည့်တော့ သူ့ဆံနွယ်များနှင့် ဖြောင့်တန်းနေသည့် နှာတံကိုမြင်ရ လေသည်။ သူက ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် ရင်သပ်ရှုမောစရာ ချောမောလှသည်။

ထူးဆန်းသည့် အငွေ့အသက်က လေထုထဲတွင် ပျံ့နှံ့လာသည်။

လော့စန်းမှာ ပြင်ပအထိအတွေ့ကို အလွယ်တကူ သိရှိခံစားနိုင်သော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ သူမလက်တွေကို သူဌေးက ဒီလိုမျိုးဆုပ်ကိုင်ထား တာ အင်မတန်ထူးဆန်းသည်ဟု ခံစားနေရသည်။ ပြီးတော့ အတွင်းရေးမှူး ကလည်း ထွက်မသွားသေးပေ။

"မင်းက ဒဏ်ရာမရပါဘူး"

နုန့်ကျင်းထင်က ခေါင်းရုတ်တရက်မော့လာကာ ပြောသည်။ သူ့မျက်ဝန်းများက မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေသည်။

"မင်းက အခုငါ့ကိုတောင်လိမ်ရဲနေပြီပေါ့"

"ကျွန်မ ဒဏ်ရာရနေတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောမိပါဘူး..."

လော့စန်းက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အခန်း ၄၃

ဒီနှစ်ယောက်က အထာပေးနေတာနဲ့တူ

"မင်းလက်ချောင်းတွေ နာနေတယ်ပြောပြီး ဒဏ်ရာရနေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် နာမှာလဲ"

ချန်ကျင်းထင်က သူမလက်ကိုလွှတ်ကာ အေးစက်စက်စိုက်ကြည့်သည်။

"မင်း ဥာဏ်ဆင်နေပြန်ပြီလား။ ငါအာရုံစိုက်တာခံရအောင် နည်းလမ်း ပြောင်း ပြန်ပြီပေါ့ မပျင်းဘူးလား"

လော့စန်းမှာ စိတ်ထဲကနေသက်ပြင်းချကာ ပြန်ဖြေသည်။

"ဒဏ်ရာတွေက ကိုယ်ခန္ဓာနာကျင်မှုကိုဖြစ်စေတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအရေပြားက ဘာမှမဖြစ်ပေမဲ့ လက်ချောင်းတွေ ကတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွားကို နာနေတယ်။ ရှင်ကျွန်မကို မယုံရင် အဲအသီး တွေကို ခုနှစ်ရက်ရှစ်ရက် မနားဘဲ အခွံနှာကြည့်လေ"

"ငါက ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ကြည့်ရမှာလဲ အလုပ်များနေတယ်"

ချန်ကျင်းထင်က ခပ်မတ်မတ်ထိုင်ကာ ဖိုင်အချို့ကိုကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

"မင်း စပျစ်သီးမခွာချင်ရင် ရတယ်။ ဒီနေ့လစာကို တစ်ဝက်လျှော့မယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

လော့စန်းက သက်ပြင်းထပ်ချကာ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မရှင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်သွားနှပ်ပေးမယ်"

ချန်ကျင်းထင်မှာ ဒေါသပေါက်ကွဲလုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။သူ အရမ်းကို ဒေါသထွက်နေသည်။

သူခေါင်းမော့တော့ ကျောင်းက ထိုနေရာတွင် ကြောင်ကြည့်ကာ ရပ်နေသေးတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့် သူက စားပွဲကို ပြင်းထန်စွာ ထုကာ ကျောင်းကို အော်လိုက်သည်။

"မင်းက ဘာကြည့်နေတာလဲ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ဒီမှာနေပြီး စပျစ်သီးခွာနေ"

"ကျွန်တော်...ကျွန်တော် အခုအလုပ်လုပ်တော့ပါမယ်"

ကျောင်းက လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။ သူ ချန်ကျင်းထင် ရုံးခန်းထဲတွင် စပျစ်သီးနွှာဖို့ မနေချင်ပေ။ သူ၏ ခြေထောက်များတောင် တုန်ရီနေသည်။

'သူတို့တွေ အထာပေးနေကြတယ်လို့ ငါဘာလို့ခံစားမိတာလဲ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ မဟုတ်လောက်ပါဘူး'

သူ တွေးရင်းထွက်သွားလေသည်။

...

နောက်နှစ်ရက်အတွင်း ချန်ကျင်းထင်မှာ လော့စန်းအပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက်ဆံပေ။ ထမင်းစားနေတုန်းလည်း အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်နေတတ်သေးသည်။

ချန်ကျင်းထင်မှာ အမြင်ကျဉ်းကာ ကလေးဆန်ပြီး အချိန်အတော်ကြာ အငြိုးကြီးတတ်သူ ဆိုတာ လော့စန်းသိလိုက်ရသည်။ သူမ ချန်ကျင်းထင်နှင့် အချိန်အကြာကြီး ရန်မဖြစ်ချင်ပေ။ ဒါကြောင့် တတိယမြောက်ညတွင် သူ စာကြည့်ခန်းထဲ အလုပ်လုပ်နေတုန်းအခွံနွှာထားသည့် စပျစ်သီးပန်ကန်ကို

တည်ခင်းပေးလိုက်သည်။

"မင်း လက်ကိုက်နေတယ်ဆိုပြီး ဆက်မဟန်ဆောင်တော့ဘူးပေါ့"

ချန်ကျင်းထင်က ကွန်ပျူတာစခရင်ကနေ အကြည့်လွှဲကာ သူမကို မထုံတတ်သေးကြည့်နေသည်။

လော့စန်း မနည်း မျက်လုံးလှန်မိမှာကို ထိန်းလိုက်ရပြီး အားတင်း ပြီးလိုက်သည်။

"အသီးစားပါဦး"

ချန်ကျင်းထင်က စပျစ်သီးတစ်လုံးယူကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးသည်။

'မိန်းမတွေက ဒီလိုကျိုးနွံဖို့လိုတာ...ရဖို့ခက်တဲ့ ကစားနည်းတွေမကြိုက်ဘူး'

သူ တွေးနေမိသည်။

လော့စန်းက တိတ်တဆိတ်သာ သူ့ဘေးရပ်ရင်း စပျစ်သီးပန်းကန်တစ်ဝက် စားပြီးသွားတာကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူက ထို့နောက် မေးလ်တစ်စောင် ဖတ်လေသည်။ ထို မေးလ်မှာ ဂျပန်လို ရေးထားတာဖြစ်သည်။ သူက တဖြတ်ဖတ်ကြည့်ကာ ဘာသာပြန်ကို ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာသာပြန်ပြီး သားကော်ပီကို မနက်ဖြန် မနက်ပေးရန် မှာလိုက်သည်။

လော့စန်းက ကွန်ပျူတာစခရင်ကို အတော်ကြာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမက ဂျပန်တွင် ကျောင်းသားဖလှယ်အစီအစဉ်ဖြင့် တစ်နှစ် နေဖူးသည်။ ဒါကြောင့် သူမ ဂျပန်စာကို အတော်လေး ရင်းနှီးသည်။ သူမ ဖတ်ဖူးသမျှကို တော့ မမှတ်ထားနိုင်ပေမဲ့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက စာကြောင်းများကို မှတ်သားတတ်သည့် အလေ့အကျင့်ရှိ၍ သူမမှတ်ဉာဏ်က တခြားသူများ

ထက်ပိုကောင်းသည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့် မေးလ်ပါအကြောင်းအရာမှာ အရေးကြီးသည့်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။ ဂျပန်မှ သိပ္ပံနည်းပညာ လုပ်ငန်းစုနှင့် ပူးပေါင်းမည့် စာချုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ အခုတလော ထိပ်တန်း မန်နေဂျာများနှင့် အစည်းအဝေးများတွင်လည်း ခဏခဏ ထည့်ပြောကြ သည်။ ဒီပရောဂျက်က ဒီနှစ်အတွင်း ရင်းနှီးမှုအမြင့်ဆုံး ပရောဂျက်ဖြစ်ကာ ယွမ်တစ်ဘီလီယံကျော်သည်ဟု ဆိုသည်။

"မင်း ဖတ်တတ်လား"

ချန်ကျင်းထင်က သူမ ကွန်ပျူတာ စခရင်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ မြင်တော့ ဖုန်းချပြီးနောက် မေးလိုက်သည်။

လော့စန်းက ခေါင်းသာငုံ့ကာ ပြုံးပြီး တိတ်နေသည်။

...

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် လော့စန်းမှာ သူမ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသည့် ချန်ကျင်းထင်ကို ဝိုးချဲဖြင့် ခေါ်လာရသည်။ လင်းထိန်နေသည့် နေ့ အလင်းရောင်က ပြတင်းပေါက်မှန်များကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။ အစည်းအဝေးစားပွဲ၊ ခုံများ ၊ မျက်နှာကျက် အလင်းရောင်နှင့် အခန်းထဲက ပစ္စည်းမှန်သမျှက ပိုင်ရှင်၏ ဇိမ်ခံပစ္စည်း အကြိုက်ကို ထင်ဟပ်စေနေသည်။

"ဟေး မင်းရောက်လာပြီပဲ"

ရှောင်စီက အခန်းထဲထိုင်နေရင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ် ယောက်နှင့် ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ ယောက်ျားမှာ အသက်လေးဆယ် လောက်ရှိသည်။ သူက အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံဝတ်ထားကာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်နှင့် တူသည်။ အမျိုးသမီးကတော့ အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထား ကာ မိတ်ကပ် ဖျော့ဖျော့လိမ်းထား၍ ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်ဖြစ်နေသလိုလှ

လည်းလှသည်။

"မစ္စတာချန် ပျော်ရွှင်စရာနှစ်သစ်ပါ"

အမျိုးသမီးက ကြော့ရှင်းစွာ ချန်ကျင်းထင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း
ဆံပင်ကို နားရွက်နောက်သပ်လိုက်သည်။

"ရှင်ပြန်သက်သာလာတော့မယ်မလား"
